

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 466. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019885456/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

engang med en Anden gik jeg derop, ikke for aldrig det . . . Og med ham! har han gjort det, saa vider de, Gud hjælpe mig, Halsen om paa ham deroppe . . . Hu ha, sikken et Veir! det er rigtig et Veir til saadan Noget!* — —

I Underkørslen, hvor der ellers altid trak mer eller mindre, var der nu saa stille, at Lyset brændte med klar og rolig Flamme som i en Stuc, mens Jakob med en uvilkaarlig Tøven lukkede Mølledøren op. Det var som om Naturen ventede paa Noget, angst, med tilbageholdt Aandedrag. Fra Gaarden lød Trofasts ynkelige Tuden; den mindede ham om den Nat, da han i Følge med Skovfogden nærmede sig til Møllen over Markerne. Siden havde han ikke hørt denne Lyd.

Den korte Samtale med Christian havde sat Mølleren i en frygtelig Sindstilstand. Svendens sidste Ord havde viist ham, at Mistanken endnu lurede og sneg sig om — men det var endda ikke det, der foruroligede ham mest i dette Øieblik, da Døren lukkede sig efter ham og han stod ved det nederste Trin af Mølletrappen. Men hvad var der dog iveien deroppe? Christian havde intet Bestemt sagt, og netop denne Ubestemthed rummede al mulig Rædsel. Hvor dumt ogsaa, at han ikke havde spurgt ham ordentlig ud! Han var lige ved at sætte Lyset fra sig paa et af Trinnene og løbe over i Kamret igjen;

men han tog sig strax sammen: det gik dog ikke an at vise sin Angst og heller ikke at spilde de kostbare Minuter. Formodentlig har det ikke været Andet end den sædvanlige Dryppen, maaske lidt stærkere end ellers, trøstede han sig, eller kan hændte Pilatus har skabet sig paa en ny Maade. Christian er jo ikke langt fra at tro, at den Skinbarlige selv stikker i Dyret.

Og han gik op ad Trappen med faste Skridt — ikke just saa meget et Udslag af hans Heltemod, som fordi han nødig vilde have det altfor lydhørt. Der var usædvanlig stille; Mølløværket knirkede kun ganske dæmpet. Men da han kom til Broloftet, hørte han tydelig den Lyd, som han havde ventet; — han tørrede med Ærmet den kolde Sved af sin Pande. Naa, der var jo ikke noget videre i det! det havde næsten været mere foruroligende, hvis det ikke havde dryppet oppe paa Kværnloftet.

Jeg vil gaa hurtig over Loftet og ikke se mig om, tænkte han, idet han steg videre. Ikke desto mindre standsede han et Øieblik midt paa Trappen for at pudse Lyset. Hans Hoved var næsten i Høide med Kværnloftets Gulv, og han hørte nu Drypningen tydeligere — det lød fælt! — han havde ikke tænkt sig det saadan.

Nu var han deroppe. Det velbekjendte Rum med Kværnene — Melkar og Sækkeborde — med